

Çok Satan October, October'ın Yazarı

KATYA BALEN

HER ŞEYİN
IŞIĞI

Özgün, akılda kalıcı,
mutluluk verici.

The Times

GENÇ
T
TİMAS

ZOFFIA*

Fırtınada doğmuşum. Gökyüzü şimşeklerle yarılmış, gök gürültüsü denizi sarsmış. Yağmur kayalıklara vuruyormuş ve dünya sanki tersine dönmüş de okyanus gökten aşağı dökülüyor gibiymiş. Hava ne kadar öfkeliyse ben de o kadar öfkeliymişim. Ebe, daha önce hiç bu kadar kızgın bir bebek görmediğini söylemiş, tüm fotoğraflarda yüzüm kıpkırmızı öfke dolu bir topa benziyor, yumruklarım sımsıkı ve ağzım da avaz avaz bağırırçasına açık. Bazen o fırtına içime işlemiş gibi geliyor bana. Görünen o ki bunu çok sık yaşıyorum. Babam da ne zaman gürültü yapsam, öfkeli olsam ya da ne bileyim essem gürlensem aynı şeyi söylüyor. Fakat içimde bir kıvılcım, bir patlama hissediyorum, sanki o fırtına esneyip uyanıyor. Bazen tekrar uykuya dalıyor, bazen de sular durulmuyor. İşte o zaman babam ortalığın *toz duman* olduğunu söylüyor.

Babam ve ben bir takımız. Bir elmanın iki yarısı, bir bütünün iki parçası. Dört duvar arasında iki kobay faresi gibiyiz. Bir keresinde, sadece bir tane kobay faresi sahiplenemeyeceğimizi okumuştum, yalnızlıktan ölebiliyorlarmış. Hatta İsviçre’de yasakmış. Sadece tek bir kobay faresi

sahiplendiğim için hapse atılıp gün yüzü görmemeyi hayal edemiyorum ama galiba böyle oluyormuş işte. Her neyse, kobay fareleri yalnızlıktan ölecek olsalar dahi eğer kafese yeni bir fare koyarsanız muhtemelen ona saldırıp kafasını falan koparabilir. Ben köpek ve kediyle yaşamaktan gayet mutluyum.

Babamla genelde aynı şeyleri severiz. Gerçi babam yüksek sesli müziği, altın rengi eski Doc Martens ayakkabıları ya da üst üste tam yirmi tane Oreo yemeyi sevmiyor ama denizi, şakaları, gerçekten ama gerçekten kötü televizyon programlarını, acı yemekleri ve çizgi romanları seviyor. Aslında belki Oreoları da sevebilir ama bunu anlayacak kadar hızlı yiyemiyor.

Babamla birlikte, giriş kapısı sarı, bahçesi şimdije kadar var olmuş her türlü yabancı çiçekle dolu, taş duvarı eğimli bir kulübede yaşıyoruz. Pencerelerden dışarı bakarsanız, bahçede durursanız ya da sadece başınızı kaldırıp gökyüzüne bakarsanız, denizi sadece görmekle kalmazsınız, sesini duyar, kokusunu içinize çeker, bazen de tadını alabilirsiniz.

Kulübemiz çizimli bir kitaptan fırlamış gibi duruyor. Küçükken en yakın arkadaşım Dommo'yla birlikte kapıyı saran güllerden iksirler hazırlar, büyüler yapardık. Kulübemin sarı kapısına kıvrımlı bir patikadan ulaşıyor. Hani bazı kitaplarda anne, baba, küçük kızları ve belki de terlik getirebilen köpekleriyle mükemmel sade bir hayat sürdürdüklerini görürsünüz ya, işte öyle bir kulübe bu. Eh, bizim de

bir köpeğimiz var ama terlik getirmekten çok terlik yemeyi tercih ediyor ve annem ben bebekken ölmüş, onun dışında her şey tam böyle işte.

Bir şeyi değiştirme hakkım olsa yine de hayatımda hiçbir şeyi değiştirmedim.

TOM

Etrafımı saran karanlık ışıkla dolu. Kendime söylediğim bu. Perdenin ardında sokak lambasının ışığı turuncumsu bir şekilde parlıyor. Halının üstünde odamın kapısının altından sızan soluk sarı ışık hüzmeleri var. Karşı duvardaki prize takılı şarj aletinin kırmızı ışığı yavaşça yanıp sönüyor. Fakat etrafımdaki boşluk, mürekkep ve gölgelerle lekelenmiş durumda. Gölgeler süzülüyor, bükülüyor, uzanıyor ve beni yakalıyor. Sinsice yeni bir şeye dönüşüyorlar, kenarları bulanıklaşıp uzuyor. Parmaklarım seğiriyor. Kirli ve karanlık havayla ciğerlerimi dolduruyorum. Nefesimi sakinleştirmeye ve karanlığı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kendi ışığım olmalıyım. Kalbim göğsümde kıvranıyor. Gördüğüm şekilleri sayıyorum.

Bir. İki. Üç.

Duvarlarda sinsice dönerek ilerleyen gölgeler sadece şekillerden ibaret. Sadece karanlıkla bir araya gelmiş açılar ve çizgiler, hepsi bu. Şekiller sana zarar veremez. Hiçlikten ibaretler. Karanlık sana zarar veremez.

Dört. Beş.

Ama içinde saklanan şey zarar verebilir.

Altı.

Kalbim alev alev.

Karanlık yüzümün etrafında kanat çırpıp duran bir yarasa gibi dolanıyor, elimi hiçliğe doğru uzatıp yanımda duran acil durum düğmesini çeviriyorum.

Işık.

Işık süzülüyor, saçılıyor, akıp gidiyor. Işık karanlığı tamamen yutup onu köşelere doğru itiyor. Işık, masamdaki cam prizmadan kırılarak yansıyor ve duvarlarda âdeta bir gökkuşağı dansı oluşuyor. Saniyeleri saymayı bırakıp renkleri saymaya başlıyorum. Arkadaşlarımın isimleri gibi tek tek geçiriyorum aklımdan. Hızlıca sayıklıyorum.

Kırmızı sarı yeşil mavilacivert mor.

Kırmızı vesarı yeşil vemavilacivert vemor.

Kırmızı ve sarı ve yeşil ve mavi ve lacivert ve mor.

Kalp atışım, kaburgalarımda yankılanan o boğuk uğultuya benzemeyen bir ritimde biraz da olsa yavaşlıyor. Komodinde duran saate dokunuyorum, parlamaya başlıyor. Lav lambamdaki sıvı ışık da öyle. Odamda altı farklı ışık kaynağı var.

Işiksiz bir dakika on üç saniye dayanabildim.

Kare bir kâğıt çıkarıp katlıyorum. Parmaklarımın bildiği çizgileri takip ediyorum, yaptığım şekli düşünmem bile gerekmiyor. Kalp atışlarım yavaş ve dikkatli katlama-

larıma ayak uyduruyor, kâğıt yıldızı katlayıp bitirdiğimde her şey yeniden ritmini buluyor.

Yorganı çeneme kadar çekip lav lambama dönüyorum. Gözlerimi kapattığımda karanlık yerine göz kapaklarımda havai fişek gibi parlayan ışıklar var.

Sabah, okula gitmeden önce güneş gökyüzünde asılı duruyor, karanlık ise köşesinde gizleniyor.

ZOFIA*

Dalgaların kıyıya değdiği yerde duruyorum. Ayaklarım çıplak, parmaklarımı oynatarak kumda izler bırakıyorum, deniz ise açgözlü bir şekilde bu izleri hemen dolduruyor. Saniyeler içinde sanki hiç burada bulunmamışım gibi görünebilir.

Dalgalara doğru koşup balık gibi içine dalıyorum. Suda yansıyan ışıkla tenim gümüşi görünüyor. Deniz kulaklarımda çınlayıp sahile çarpıyor, tenim tuzla kaplanıyor. Altında yepyeni bir dünya barındıran kaygan bir örtünün içinde dönüp duruyorum. Ayak parmaklarımın arasından gümüş balıkları hızla geçiyor, yosun parçaları bileklerimin etrafında dans ediyor. Yüze çıkıp yeniden havayı soluduğumda, kendimi tamamen tazelenmiş, yepyeni bir Zofia gibi hissediyorum. Tuz ve su damlacıkları, içimde çınlamaya başlayan her türlü ağrı ve endişeyi alıp götürüyor.

Polonya'daki babciam, yani büyükannem, hep vaftiz olmamı istemişti, ama ben bebekken ne annem ne de babam buna izin verdiler. Yine de belki bu yaptığım şey hoşuna giderdi, gerçi pek aynı şey değil ama. Ne zaman içimde öfke, kızgınlık ya da aptalca bir yalnızlık hissi büyüme-

ye başlarsa, evden sahile koşar, tuzlu suyun hepsini alıp götürmesine izin veririm. Denizi odamın penceresinden görebiliyorum. Sesini duyabiliyorum, kokusunu alabiliyorum. Eskiden denizle arkadaş olduğumu söyledim, artık denizin arkadaş olamayacağını bilecek kadar büyüdüm ama yine de bir şekilde öyleymiş gibi geliyor bana.

Suda duruyorum. Uzakta, karanlık gökyüzüne karşı bulanıklaşan bir silüet var; en büyük düşmanım. Dommo, dalgaların arasında kayalıklara çarpan, açılıp kapanan bir ağız gibi duran böyle bir yer için isminin saçma olduğunu söylemişti. Fiji. Burası Fiji olarak adlandırılmış adlandırılmasına ama gerçek Fiji güzel, tropikal ve sıcak mavi denizin ortasında duruyor ama burası hiç de öyle bir yer değil. Muhtemelen komiklik olsun diye bu ismi koydular ama ben şakayı anlayamıyorum. Her neyse, insanlar buraya Fiji diyor ve adı Fiji olarak kalacak. Ve kendisi benim düşmanım. Bu yıl onu yeneceğim. Yeterince uzağa yüzüp üzerine çıkacağım ve gökyüzüne doğru haykıracağım. Her gün yüzmeyi planlıyorum, her geçen gün biraz daha hızlı, biraz daha güçlü ve biraz daha yakın olacağım.

Sudan çıkmaya çalışırken Dommo'nun sesini duyuyorum. Kendine has, sırtlan ve albatros sesinin karışımını andıran Dommo kahkahasıyla gülüyor. Bu kahkahayı ne zaman duysam ben de gülüyorum. Sonra Halima'nın da sesini duyuyorum. Gözlerimdeki kumları kırıpıştırarak temizlemeye çalışıyorum.

Dommo, şekilli büyük bir şey taşıyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum, elindeki şeyi açıyor ve koşmaya başlıyor. Rüzgâr elindeki kapıyı ve havaya fırlatıyor. Kuş şeklinde bir uçurtma gökyüzünde dans etmeye başlıyor.

Dommo uçurtma uçuruyor. Halima'yla. Bensiz. Rüzgâr kulaklarımda kükredikçe içimde bir fırtına kopmaya başlıyor.

Dommo beni fark ediyor ve el sallıyor. Bir şeyler söylüyor ama rüzgâr kelimelerini alıp götürüyor. Bana doğru sendeleyerek geliyor, uçurtmaysa öfkeli bir at gibi yalpalayıp dalgalanıyor. Ben de aynısını yapmak istiyorum. Rüzgârın döngülerine ve dalgalanmalarına karşı öfkelenmek istiyorum. Kendimi havada döndürmek ve bağırarak istiyorum. Burada olmamı istemedi, dışlanmış hissediyorum. Dommo'yla her şeyi birlikte yaparız. Babamla yaptığımız gibi.

Sonunda Dommo yanıma gelmeyi başarıyor ve hâlâ gülümsüyor, *kapınızı çaldık ama evde yoktun, belli ki denize gelmişsin. Denemek ister misin*, diyor ve bu sözler beni rüzgârın asla yapamayacağı kadar rahatlatarak göklere çıkarıyor.

TOM

Annem bazen beni okuldan almaya gelemiyor. Kendisi doktor ve vardiyalı çalışıyor. Sınıfımdaki herkes eve yürüyerek gidiyor. Ben de bunu yapabilsen çok daha kolay olurdu, biliyorum. Ama yapamıyorum. Eve yürümek karanlıkta oturmak kadar kötü değil ama kışın soluk ışığında boş bir daireye dönmek muhtemelen daha kötüdür. Bu yüzden okul sonrası etüde katılıyorum ve kimseyle konuşmuyorum, onlar da benimle konuşmuyorlar.

En kötüsü de annemin gece boyu evde olmadığı vardiyalar. O günlerde, alt kat komşumuz Bayan Adams gelip bizde kalıyor. Nazik ve kibar biri olmasına rağmen tüm ışıkları akşam sekizde kapatıyor. Işığı tekrar açtığımda rahatsız oluyor, büyüyüp güçlenebilmek için yeterli uykuyu alamayacağımı söylüyor. Karanlıkta sıkışıp kaldığımda uyuyamadığımı, gölgelerin sinsice etrafımda dolaşıp tenime sarılıp durduklarını anlatmaya çalışıyorum. Ama beni dinlemiyor ve her seferinde ışığı kapatıp beni geçmişle baş başa bırakıyor. Eski günlerle.

ZOFFIA*

Bugün deniz soğuk. Girmiyorum. Dalgalar buz gibi, gökyüzü öfkeli ve yağmur yüklü. Dalgıç kıyafeti giymeme rağmen mosmor kesilirdim. Bir plan yapmam gerekiyor, deniz gittikçe soğuyacak çünkü.

Soğuk suyu açıp küveti dolduruyorum, su kenarlardan taşarak döşemenin arasındaki çatlaklardan akıp gidiyor. Elimi suya daldırıyorum, deniz gibi dalgalanıp ses çıkarmaya kadar karıştırıyorum.

Dalgıç kıyafetimi giyip babamın eski plastik kronometresiyle suya giriyorum. O kadar soğuk ki dişlerim birbirine vuruyor, bacaklarım titriyor. Buz gibi suyun ateşiyle yanıyorum. Hızlanmış kalbimi yavaşlatacak derin nefesler alıyorum, çenemi sıkıyorum ve suyun altına dalıyorum.

Bir. İki. Üç.

Gözlerim açık, suyun yüzeyindeki dalgalanmaların arasından dünya sakın görünüyor.

Dört. Beş. Altı.

Ciğerlerim hem dolu hem boş, cildim gergin.

Yedi. Sekiz. Dokuz.

Soğuk, kanıma oklar saplıyor sanki.

On. On bir. On iki.

Nefes almalıyım nefes almalıyım nefes almalıyım. On üç.

Suyun üstüne fırlıyorum, derin nefeslerle havayı içime çekiyorum ve havanın kanımda hızla dolaştığını hissediyorum.

On üç saniye, rezalet. Kurulanıyorum ve eski bir deftere bu sayıyı yazıyorum. Yarın daha iyisini yapacağım.